

(3)

ژاله اصفهانی، بی تردید، پیکسوت شاعران زن ایران در مهاجرت است.
 بی تردید تنها شاعر زن پارس گوی. پنج قرن اخیر در خارج از ایران است که
 کودک و مادر و انسان به کمال، در شعرش جاری است. ژاله کودک است اما با
 نماد و استعاره، کودک یک ملت را می سراید. ژاله، کودک است و می گوید:

بلذارید ما بزرگ شویم
 تا که بالرزش خستین گام
 بوزسن بزرگ بوسه ز نیم
 هی بیفتیم و باز برخیزیم
 واژه اولین ما - مادر

اولین بوسه مان به روی پدر
 ما و بازی، با عروسک ها.
 ما و رنای قصه های تشنگ.
 ما و گل ها و گشت گنجستان.
 ما و پروانه های رنگارنگ.
 ما و بازی و گردش و ورزش.
 ما و مدرسه ها و علم و هنر.
 بلذارید ما بزرگ شویم
 ما که مثل پرندگان هستیم